

ledes som det staaer under Nr. 101, men Udvalget har tiltraadt mit Forslag, og det er nu blevet omformet saaledes, som det staaer under Nr. 100. Nr. 101 er derfor en Antikvitet, og jeg anmoder om, at det betragtes, som om det ikke stod der.

Jeg kunde dernæst ønske — og det er det eneste Punkt, jeg skal omtale under dette Afsnit — at gøre nogle Bemærkninger til Ændringsforslag Nr. 113 om de politiske Lovovertrædelser. Det er det samme Ændringsforslag, som den ærede Ordfører omtalte i Slutningen af sit Foredrag i Lørdags. Sagen er den, at Ordet „politiske Lovovertrædelser“ er egentlig først kommet ind i Lovsproget gennem Grundlovskomitéens Forhandlinger. Grundloven selv har ingen Definition derpaa, og alt, hvad der af Grundloven og Grundlovsforhandlingerne kan uddrages vedrørende, hvorledes Begrebet skal forstås, findes — kan jeg godt sige — i Betænkningen Side 4, 2den Spalte; der staaer, hvad der findes under Grundlovsforhandlingerne vedrørende denne Sag, og det skal jeg altsaa ikke omtale nærmere. I det Forslag, der blev forelagt i 1880, og som var udarbejdet af Kommissionen, fandtes der en Bestemmelse om, at de Forbrydelser, der findes omtalt i Straffelovens Kapitler 9—11, skulle behandles for Nævninger, men en saadan Bestemmelse var ikke optagen i det Forslag, som blev forelagt i Fjor og som var udarbejdet af den sidste Kommission, idet Kommissionen i sine Motiver gør den meget rigtige Bemærkning, dels at i disse Kapitler 9—11 findes der nogle Forbrydelser, der ikke ville kunne betragtes som politiske Lovovertrædelser, og dels findes der en Del politiske Lovovertrædelser, som ligge udenfor og derfor ikke ere omtalte i disse Kapitler. Disse Kapitler ere altsaa paa den ene Side for vide og paa den anden Side for snævre til, at man kan sige, at de politiske Lovovertrædelser findes omtalte i disse Kapitler og *kun* der. Som Følge deraf har Kommissionen ikke optaget noget om politiske Lovovertrædelser, og det Lovforslag, der blev forelagt i Fjor, har heller ikke optaget noget. Man har ment, at Bestemmelserne i Lovforslagets § 6, tror jeg, det var, om, hvilke Forbrydelser der vilde være at behandle for Nævningeretter, være saa omfattende, at alting eller saa godt som alting vilde komme med. Imidlertid er der en Række Lovovertrædelser, som ikke kunne komme med efter denne

Paragraf, og det er de Presseforseelser, som tillige omfatte Forbrydelser, der utvivlsomt maa kaldes politiske Lovovertrædelser. Disse Forseelser kunne nemlig kun straffes med simpelt Fængsel, og derfor kunne de ikke komme ind under Nævningers Forhandlinger. Dette saa Udvalget i Fjor, og man blev der enig om at henstille, at der blev optaget en Bestemmelse om, at Sager, der rejste sig af politiske Lovovertrædelser, skulde behandles for Nævningerne, og det er den Bestemmelse, der findes i § 674 under b, og som siger, at Nævninger skulle anvendes i Sager, der rejste sig af politiske Lovovertrædelser. Der staaer i Betænkningen, som en Udtalelse fra Grundlovsforhandlingerne, at man mente, at Begrebet „politiske Lovovertrædelser“ kunde bestemmes ved Lov, og der er ikke Tvivl om, at det vilde være heldigt, om man kunde finde en Begrebsbestemmelse, som man kunde sætte ind i Lovén og sige: Dette er politiske Lovovertrædelser, og hvad der gaar ind under det, skal for Nævningernes Behandling. Udvalget har, som den ærede Ordfører bemærkede, behandlet Spørgsmaalet og egentlig behandlet det temmelig indgaaende. Den eneste Bestemmelse, som man indtil den Tid har haft, og som man mente kunde bruges, var en videnskabelig Bestemmelse, der lyder saaledes, at en Lovovertrædelse er politisk, naar den paagældende Handling *umiddelbart* er rettet mod Statsmagtens Udøvere som saadanne. Denne Bestemmelse er paa en Gang for snæver og for vid. Den er nemlig for snæver, for saa vidt den kun taler om, at det er Statsmagtens Udøvere, som det kommer an paa, at Forbrydelsen skal være rettet mod. Den tager Sigte paa Forbrydelsens Genstand alene; men det har været almindelig anerkendt i Udvalget, at man kunde ikke holde sig alene til Objektet, til Genstanden for Forbrydelsen, man maatte ogsaa tage Bevæggrunden med, altsaa det subjektive Moment hos den, der forsaa sig, og naar man ser paa det, vil man komme til, at denne Bestemmelse er for snæver, idet det kan tænkes, at der kan ligge saadanne Motiver til Grund for en Forbrydelse, der gøre, at Sagen derved bliver politisk, uden at det behøver at være Statsmagtens Udøvere som saadanne, at Forbrydelsen er rettet imod. Man var altsaa i Udvalget enig om, at med denne Bestemmelse var man ikke tilfreds. Det blev saa forsøgt at opstille en ny Begrebsbestemmelse, og til sidst opstilledes den, der findes under Ændringsforslaget, og som gaar ud paa, at en